

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové v právní věci

žalobce: **I. F. A.**, narozený XX. YY. ZZZZ
místo pobytu neznámé
zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s.
sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha 9

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného ve věci žádosti o přiznání statusu osoby bez státní příslušnosti

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Žaloba

- 1. Žalobce se žalobou doručenou Městskému soudu v Praze dne 3. 8. 2018 domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného ve věci správního řízení o žalobcově žádosti ze dne 24. 7. 2017 o přiznání statusu osoby bez státní příslušnosti podle Úmluvy o právním postavení osob bez státní příslušnosti (dále jen „Úmluva“) podle ust. § 8 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).
- 2. Žalobce uvedl, že mu žalovaný v rozporu s ust. § 57 odst. 1 zákona o azylu nevydal průkaz žadatele a ponechal jej v právním vakuu, když o jeho žádosti ze dne 24. 7. 2017 dosud

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

nerozhodl. Žalobce uvedl, že mu bylo uloženo další správní vyhoštění, naposledy na 5 let, proti němuž se odvolal, ale o odvolání dosud nebylo rozhodnuto, nemá tak možnost upravit si pobyt jinou cestou, několikrát neúspěšně žádal o mezinárodní ochranu, byl několikrát zajišťován, strávil několik měsíců ve vyhošťovací vazbě, ač je jako osoba bez státní příslušnosti nevyhostitelný. Žalobce se narodil na území Iráku, ze zprávy vydané Velvyslanectvím Irácké republiky ze dne 26. 9. 2014, obsažené ve spise Obvodního soudu pro Prahu 4 (sp. zn. 3 T 99/99) však vyplývá, že není jejím občanem. Obdobný závěr obsahuje též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2017, č. j. 1 Azs 283/2017-29, na jehož základě byl žalobce propuštěn na svobodu, a na nějž v tomto řízení odkázal. Žalobce aktuálně na svobodě není omezen, nalézá se však v bezvýchodné situaci, jelikož si nemůže obstarat bydlení, práci či zdravotní pojištění, pokrýt své životní náklady a skončil proto na ulici, jelikož nemůže ani vycestovat z území České republiky, neboť je osobou bez státní příslušnosti a žádný stát ho nepovažuje za svého občana.

3. Žalobce pro kladné posouzení věci odkázal na ust. § 8 písm. d), § 10, § 27 a § 57 zákona o azylu, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 11. 2017, č. j. 10 A 155/2017-40, a ohledně vydání osvědčení nebo ověření odkázal též na ust. § 154 a § 155 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
4. Dne 31. 5. 2018 žalobce zaslal ministroví vnitra žádost o opatření proti nečinnosti, čímž bezvysledně vyčerpал prostředky pro řízení u správního orgánu k ochraně proti jeho nečinnosti.
5. S ohledem na uvedené skutečnosti žalobce navrhl, aby soud uložil žalovanému povinnost vydat osvědčení o podání žádosti o určení statusu osoby bez státní příslušnosti podle Úmluvy a průkaz žadatele o určení statusu podle Úmluvy do 15 dnů od doručení rozsudku, a rovněž aby soud uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí ve věci žádosti o určení jeho právního statusu podle Úmluvy ve lhůtě do 60 dnů od právní moci rozsudku.

II. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 15. 1. 2019 shrnul podstatu správního řízení, které vede na návrh žalobce a uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí, neboť ji považuje za neopodstatněnou.
7. Žalovaný uvedl, že ust. § 57 zákona o azylu nelze aplikovat, neboť se týká průkazu žadatele o udělení mezinárodní ochrany, tedy průkazu osoby v jiném postavení, než je žalobce. V souvislosti s odkazem žalobce na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 11. 2017, č. j. 10 A 155/2017-40, žalovaný konstatoval, že stanovisko v něm vyslovené není projevem ustálené soudní judikatury, jak lze doložit např. rozsudkem městského soudu ze dne 26. 9. 2018, č. j. 9 A 56/2018-42, nebo rozsudkem téhož soudu ze dne 10. 10. 2018, č. j. 14 A 156/2018-39: *„Pokud žalobce poukazoval na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 11. 2017, č. j. 10 A 155/2017-40, k tomu je třeba uvést, že tento rozsudek řešil primárně otázku lhůty pro vydání rozhodnutí o žádosti o určení statusu žalobce podle Úmluvy a na v něm vyslovený názor, že je namístě žadateli o určení statusu osoby bez státní příslušnosti vydat průkaz žadatele podle § 57 zákona o azylu, je v něm vysloven bez podrobnějšího zdůvodnění. V nyní projednávané věci městský soud nesdílí názor desátého senátu, že skutečnost, že žadatel je bez platných osobních dokladů a nemůže tak fakticky prokazovat svou totožnost, znamená nemožnost domáhat se ústavně garantovaných práv, a proto mu musí být vydán průkaz podle § 57 zákona o azylu.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

8. Žalovaný dále uvedl, že ve vztahu k článku Úmluvy, týkajícímu se průkazů totožnosti vydávaných osobám bez státní příslušnosti na území smluvního státu, nemajícím platný cestovní doklad (čl. 27 Úmluvy), i k článku vztahujícímu se k vydávání cestovních dokladů osobám bez státní příslušnosti zdržujícím se na území smluvního státu (čl. 28 Úmluvy) učinila Česká republika výhradu ve smyslu čl. 38 této Úmluvy. Vydání průkazu totožnosti či cestovního dokladu dle zmíněných článků je vzhledem k výhradě vázáno na udělení trvalého pobytu na území České republiky v souladu s jejími vnitrostátními právními předpisy.
9. Nadto ani v případě posouzení přiměřenosti délky trvání správního řízení nelze pohlížet na postup žalovaného správního orgánu jako na nečinnost. Ze systematiky zákona o azylu je zřejmé, že působnost Ministerstva vnitra vymezená v ust. § 8 spadá pod hlavu III. tohoto zákona, označenou jako „*Řízení ve věci mezinárodní ochrany a další řízení vedená podle tohoto zákona*“. Pokud v řízení vedeném na základě ust. § 8 písm. d) zákona o azylu tedy má být postupováno podle tohoto zákona, pak je dle názoru žalovaného třeba aplikovat i ust. § 9 zákona o azylu, který mj. výslovně vylučuje užití ustanovení o lhůtách pro vydání rozhodnutí dle správního řádu. Za dané situace je proto třeba postupovat přiměřeně dle ust. § 27 zákona o azylu. K tomu žalovaný dodal, že v některých evropských státech nejsou procesní lhůty stanoveny (např. Francie, Velká Británie), a v některých se lhůta pro vydání rozhodnutí blíží délce 6 - 12 měsíců, doporučované UNHCR.
10. Žalovaný závěrem uvedl, že v uvedeném řízení je nezbytné vycházet z dostatečně zjištěného stavu věci, přičemž prověřovaná problematika je komplikovaná a zjištění ve věci podstatných skutečností klade obvykle značné časové nároky. Řízení, v nichž je rozhodováno, zda konkrétní osoba je či není bez státní příslušnosti, navíc nepatří mezi frekventovaně iniciovaná.
11. Závěrem proto žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III. Replika žalobce

12. Žalobce v replice ze dne 4. 2. 2019 k vyjádření žalovaného uvedl, že vedle rozhodnutí o nečinnosti žalovaného žádal také o uložení povinnosti žalovanému vydat žalobci průkaz žadatele o určení statusu dle Úmluvy, jelikož žije již více než 18 měsíců od podané žádosti v právním vakuu a nemá jak prokazovat svou totožnost před orgány ČR v každodenním životě.
13. Žalobce uvedl, že doklad totožnosti dle čl. 27 Úmluvy se vztahuje na osoby s již přiznaným statutem osoby bez státní příslušnosti, avšak žalobce v žalobě žádá o vydání průkazu žadatele o tento status, tedy průkazu, kterým by se mohl prokazovat po dobu řízení o přiznání statusu osoby bez státní příslušnosti. Žalobci nemůže být kladeno k tíži, že Ministerstvo vnitra, které je kompetentní v této věci dle ust. § 8 písm. d) zákona o azylu, nemá žádný vnitřní předpis či právní úpravu, jaké průkazy vydávat žadatelům o určení statusu osoby bez státní příslušnosti. Právě proto žalobce žádá o tento průkaz analogicky s průkazem pro žadatele o mezinárodní ochranu. Důvodová zpráva k novele zákona o azylu č. 314/2015 Sb., [kterou bylo vloženo ust. § 8 písm. d) do zákona o azylu] uvádí, že „*pro tato řízení se použijí mechanismy řízení ve věci mezinárodní ochrany*“. I kdyby se neaplikovalo analogicky ust. § 57 odst.1 zákona o azylu a nevydal by se žalobci průkaz žadatele o mezinárodní ochranu, správní orgán měl tedy postupovat dle správního řádu a vydat žalobci osvědčení o podané žádosti, kterým by se mohl prokazovat v každodenním životě před orgány, zejména před policií. I když zákon nestanovuje

povinnost vydat žadatelům o status žádný průkaz totožnosti ani osvědčení o podané žádosti, jeho status mu v praxi znemožňuje vést důstojný život v souladu se základními lidskými právy a svobodami, které přísluší každému, ne jen občanům ČR.

14. Jak uvedl sám žalovaný ve svém vyjádření, je třeba aplikovat ust. § 27 zákona o azylu a postupovat dle něj přiměřeně. Žalobce nerozporuje aplikovatelnost zákona o azylu a tedy i speciálních lhůt k vydání rozhodnutí dle tohoto zákona, ale i v případě postupování dle lhůt zákona o azylu je žalovaný v prodlení, neboť je lhůta k vydání rozhodnutí 6 měsíců. Správní orgán může tuto lhůtu prodloužit, je však povinen vyrozumět účastníka řízení o prodloužení lhůty. Žalobce nerozporuje složitost výše uvedeného případu, ani fakt, že řízení není frekventovaně iniciované, avšak správní orgán má povinnost účastníka řízení vyrozumět o stavu řízení a zdali a z jakých důvodů byla lhůta prodloužena. Pokud žalovaný uvádí, že nelze aplikovat lhůty dle správního řádu a je třeba aplikovat ustanovení zákona o azylu, není potom na místě odkazovat na praxi jiných států, kde lhůta pro vydání rozhodnutí není stanovena, nebo trvá 6 - 12 měsíců. I když je lhůta pro vydání rozhodnutí doporučená UNHCR stanovena na 6 - 12 měsíců, tato lhůta taktéž vypršela, neboť od podání žádosti již uběhlo více než 18 měsíců.
15. Žalobce uvedl, že žalovaný vůbec nezapočal řízení o určení statusu a je tedy nezákonně nečinný, proto trvá na podané žalobě v plném rozsahu.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

16. Městský soud na základě včas podané žaloby posoudil tvrzenou nečinnost žalovaného, kdy při posouzení žaloby vycházel ze skutkového a právního stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí v souladu s ust. § 81 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, a to za podmínek vyplývajících z ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil ve svém vyjádření k žalobě a žalobce s tímto postupem též projevil výslovný souhlas ve své replice k vyjádření žalovaného.
17. Městský soud shledal, že žaloba není důvodná.
18. Ze správního spisu předloženého žalovaným městský soud zjistil, že správní řízení ve věci žádosti žalobce ze dne 24. 7. 2017 o přiznání postavení osoby bez státní příslušnosti bylo dne 23. 5. 2019 zastaveno a toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 4. 6. 2019. Z emailového sdělení žalobce ze dne 30. 5. 2019 adresovaného žalovanému, bylo zjištěno, že zástupce žalobce informoval žalovaného, že s žalobcem již není v kontaktu a omluvil oba z účasti na jednání plánovaného na den 4. 6. 2019. Z rozhodnutí žalovaného ve věci státní příslušnosti ze dne 23. 5. 2019, č. j. MV-7662-9/OAM-2019, městský soud zjistil, že řízení o žádosti žalobce ze dne 24. 7. 2017 o přiznání statusu osoby bez státní příslušnosti bylo zastaveno podle ust. § 25 písm. d) zákona o azylu, neboť se žalobce ani jeho zástupce bez vážného důvodu nedostavili dne 21. 5. 2019 k osobnímu pohovoru ve věci předmětné žádosti, přičemž bez provedení osobního pohovoru s žalobcem nelze zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
19. Žalobce se podanou žalobou domáhá ochrany proti nečinnosti správního orgánu. Podmínky tohoto řízení a postup soudu při rozhodování o těchto žalobách je upraven v ust. § 79 a násl. s. ř. s., podle kterého se ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti

nečinnosti správního orgánu, může žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.

20. Podle ust. § 81 odst. 1 s. ř. s. soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni vydání svého rozhodnutí. Je-li návrh důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon (odstavec 2). Soud zamítne žalobu, není-li důvodná (odstavec 3).
21. Podle ust. § 8 písm. d) zákona o azylu ministerstvo rozhoduje o žádostech podaných podle Úmluvy o právním postavení osob bez státní příslušnosti. Ustanovení bylo do zákona o azylu zařazeno zákonem č. 314/2015 Sb. s účinností od 18. 12. 2015. V důvodové zprávě k této části novely je uvedeno, že „*písmeno d) zakotvuje působnost ministerstva i pro rozhodování o žádostech podaných podle Úmluvy o právním postavení osob bez státní příslušnosti, pro které se rovněž použije mechanismů řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pro takto vzácné žádosti není vhodné vytvářet speciální řízení; jak bylo uvedeno již výše, pro tato řízení se použijí mechanismy řízení ve věci mezinárodní ochrany, a to včetně vyloučení některých ustanovení správního řádu, jak předpokládá § 9, základem je nicméně použití správního řádu jakožto obecného předpisu.*“. Nejvyšší správní soud pak v nedávném rozsudku ze dne 12. 3. 2019, č. j. 4 Azs 365/2018 - 74, judikoval, že „*Ministerstvo vnitra je v řízení o přiznání statusu osoby bez státní příslušnosti povinno vydat žadateli identifikační průkaz žadatele o přiznání statusu osoby bez státní příslušnosti (§ 57 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu).*“. V mezidobí od podání žaloby tak bylo postaveno na jisto, že žalovaný je povinen vydat žalobci identifikační průkaz žadatele o přiznání statusu osoby bez státní příslušnosti ve smyslu ust. § 57 zákona o azylu.
22. Podle ust. § 57 odst. 1 zákona o azylu Ministerstvo vnitra vydá žadateli o udělení mezinárodní ochrany průkaz žadatele o udělení mezinárodní ochrany nejpozději do 3 dnů od poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
23. Podle ust. § 27 odst. 1 zákona o azylu rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany, nestanoví-li tento zákon jinak, vydá ministerstvo bez zbytečného odkladu, nejpozději však do 6 měsíců ode dne, kdy byly poskytnuty údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nebo ode dne, kdy nabylo právní moci rozhodnutí soudu o zrušení rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany a o vrácení k novému pojednání.
24. Podle ust. § 25 písm. d) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže se žadatel o udělení mezinárodní ochrany bez závažného důvodu nedostavil k poskytnutí údajů k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany nebo k pohovoru nebo neposkytuje informace nezbytné pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
25. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalovaný o žádosti žalobce ze dne 24. 7. 2017 o přiznání statusu osoby bez státní příslušnosti dle ust. § 8 písm. d) zákona o azylu a Úmluvy v průběhu řízení před soudem zákonem předpokládaným způsobem rozhodl, a to dne 23. 5. 2019, kdy rozhodl o zastavení správního řízení (s datem právní moci 4. 6. 2019) dle ust. § 25 písm. d) zákona o azylu, jelikož se žalobce přes řádné předvolání nedostavil k osobnímu pohovoru.
26. K procesním důsledkům ukončení nečinnosti v průběhu řízení před soudem Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 5. 2015, č. j. 2 Afs 34/2015-37, uvedl, že „*Cílem tohoto*

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

institutu [žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu – pozn. městského soudu] je posoudit, zda je správní orgán nečinný, a pro tento případ mu nařídit vydání rozhodnutí či osvědčení. Soudní řízení v tomto případě končí vydáním rozsudku, jímž se správnímu orgánu nařizuje vydat rozhodnutí či osvědčení ve stanovené lhůtě. Smysl řízení je však dosažen až po jeho ukončení, tj. samotným faktickým vydáním rozhodnutí či osvědčení. Soudní řízení má samozřejmě svůj význam pouze tehdy, pokud nečinnost správního orgánu trvá. Pomine-li nečinnost v průběhu soudního řízení, soud žalobu zamítne dle § 81 odst. 3 s. ř. s., neboť vychází ze skutkového stavu, který zde je v den rozhodnutí soudu (§ 81 odst. 1 s. ř. s.).“.

27. Ke shodným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud již v rozhodnutí ze dne 25. 6. 2008, č. j. 1 Ans 4/2008-62, v němž uvedl, že „Je tedy plně na žalobci, aby po ukončení nečinnosti správního orgánu provedl patřičné kroky reagující na změnu procesní situace, včetně možného zpětvyzetí žaloby. Jestliže žalobce nevezme svoji žalobu zpět, soud, dojde-li k závěru, že nečinnost žalovaného netrvá, žalobu zamítne na základě ustanovení § 81 odst. 3 s. ř. s.“, nicméně zároveň v tomto rozhodnutí Nejvyšší správní soud konstatoval, že „Není vyloučeno, že žalobce v tomto okamžiku neví, že byla nečinnost žalovaného ukončena, neboť vydané rozhodnutí dosud neobdržel. Soud je však povinen postoupit vyjádření žalovaného žalobci a dát mu časový prostor pro reakci (např. zpětvyzetí žaloby).“
28. Protože v uvedeném smyslu ochrany proti nečinnosti je podle § 81 odst. 1 s.ř.s. rozhodnou skutečností to, zda je žalovaný i ke dni rozhodnutí soudu o žalobě nečinný, městský soud poté, kdy mu došlo vyjádření žalovaného spolu se správním rozhodnutím o zastavení řízení, v intencích judikatury Nejvyššího správního soudu vyzval žalobce, nechť soudu sdělí, zda s ohledem na skutečnost, že žalovaný dne 23. 5. 2019 vydal rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti žalobce, na podané žalobě trvá. Zástupce žalobce sdělil soudu podáním ze dne 24. 6. 2019, že na podané žalobě přesto trvá, avšak bez bližšího odůvodnění.
29. Městský soud není v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného oprávněn přezkoumávat zákonnost rozhodnutí, kterým správní orgán rozhodl o zastavení řízení o žádosti žalobce. Žalobce měl možnost podat proti rozhodnutí o zastavení řízení opravný prostředek, případně následně i správní žalobu na přezkum zákonnosti rozhodnutí, což jak vyplývá ze spisu, neučinil. Městský soud podotýká, že v uvedeném rozhodnutí o zastavení řízení byl žalobce řádně poučen o možnosti podat proti tomuto rozhodnutí odvolání.
30. Za této procesní situace poté, co soud dospěl k závěru, že v průběhu řízení odpadly důvody pro poskytnutí ochrany proti nečinnosti soudním výrokem o vyslovení povinnosti žalovaného vydat rozhodnutí, když rozhodnutí o žádosti již vydáno bylo, nezbylo soudu než žalobu jako nedůvodnou zamítnout dle ust. § 81 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 81 odst. 1 s. ř. s.
31. Bylo-li o hlavní žádosti žalobce ze dne 24. 7. 2017 o přiznání postavení osoby bez státní příslušnosti dne 23. 5. 2019 rozhodnuto a žalovaný tak není nečinný, pak pozbývá důvodu a významu i tvrzení žalobce o nečinnosti žalovaného spočívající v nevydání průkazu žadatele podle zákona o azylu či osvědčení o žádosti požadované žalobcem dle § 154 správního řádu, neboť žalobci po právní moci tohoto rozhodnutí již nesvědčí postavení žadatele o právní status dle Úmluvy.
32. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

Žalobce neměl ve věci úspěch, ostatně náklady mu v souvislosti s řízením u soudu ani nevznikly (žalobce byl osvobozen od soudního poplatku a nebyl zastoupen advokátem). Žalovanému pak v souvislosti se soudním řízením žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. července 2019

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.